

Jan Ducheyne

Mijn Tuin

Toen *Gierik* mij maanden geleden vroeg of ik iets wilde schrijven voor het tuinnummer, zei ik onbesuisd ja. Als je zoiets al onbesuisd kunt noemen natuurlijk. In elk geval, ik gaf het onderwerp niet meer aandacht dan een nog niet opgeschoten grassprietje dat pas gezaaid was. Het was inderdaad iets in de trant van "we zullen wel zien" dus : "Ja hoor, komt in orde!" Ondertussen komt de deadline dichterbij en besef ik dat ik geen tuin heb. Ik heb ook niet echt groene vingers. Ik vind in de tuin werken niet rustgevend zoals veel mensen dat wel vinden. Ik heb een gloeiende hekel aan onkruid uittrekken omdat dit mij herinnert aan de eerste vakantiejob van mijn leven: onkruid uittrekken in de tuin (of was het de berm van de parking?) van het ziekenhuis waar mijn vader benen van mensen terug aan elkaar zette. Indien ik had kunnen kiezen dan had ik ook liever benen terug aan elkaar gezet. Enfin soit, we zijn nu dertig jaar verder en ik heb geen trauma overgehouden aan die vrij nutteloze arbeid die mij toen werd opgedragen. Om het kort te stellen: de passie voor tuinen die bij vele mensen welig tiert, is bij mij eerder afwezig.

Let op, ik kan een beetje tuinarchitectuur wel smaken. Neem nu de Tuilerieën in Parijs, wat een uiterst mooie plaats is dat toch, zeg. Ooit ben ik er samen met mijn geliefde – helemaal opgaand in de idylle van ons eerste bezoek aan de lichtstad – in slaap gevallen en enkele zonnige februari-uren later was ons gelaat netjes verbrand.

Maar kijk, waar dit onderwerp mij allemaal heen leidt in mijn herinneringen eens ik het woord door de ficebak in mijn kop laat gaan ... Dé tuin die mij altijd zal bijblijven is er jammer genoeg niet meer. De tuin van mijn grootmoeder, ons Nanie. De kleine tuin die uitgaf op

haar woonkamer, de living, en haar keuken tegelijk. Groot raam in de woonkamer, deur in de keuken. De kerselaar (vleeskersen, van die oranje), de perenboom, smal stenen padje in het midden, nog wat bomen, een paar bloemen ... en o ja! De volière opzij ... met op het eind geen enkele vogel meer in ... Alle muren waren van dat typisch grijs, ik zou bij god niet weten in welk materiaal. En ze leeft niet meer, dus kan ik het haar niet vragen. Het was een klein tuintje, ze deden er ook niet veel in. Ik denk dat mijn Nonkel Jef – die had wel groene vingers – het voor hen onderhield. En wij aten de kersen op. Maar ik zie die tuin nog zo voor me. De tuin waar je heel even naar keek en dan weer verder speelde. De tuin die te klein was om in te voetballen, en toch deden we het. De tuin die nu niet meer bestaat, net zoals het hele huis van Nanie niet meer bestaat. De tuin van je jeugd. Deze herinnering is meteen een verklaring waarom ik niet zoveel belang hecht aan tuinen, of althans het hebben van een tuin voor mij geen te vervullen droom is. Ik wil nu wel een tuin uit praktische overwegingen, om de opgroeiende tweeling van vier de ruimte te kunnen geven zich uit te leven, en zo niet altijd de hort op te hoeven naar speelpleintjes of andere plaatsen waar enige buitenactiviteit zich ontplooien kan. Wij wonen namelijk in Brussel.

Maar toen ik klein was, hadden mijn neven, mijn broer en ikzelf geen tuin nodig. Wij woonden op vijf minuten fietsen van het strand. Mijn grootmoeder had een cabine. En het strand was dus onze tuin. En dat zal mijn leven lang zo zijn. Ik vind het allemaal wel mooi, bossen en tuinen, en mooie bomen, en bloemen, kortom de fauna en de flora ...

Maar de zee is de zee. En het strand is het strand. Voor veel mensen die opgegroeid zijn in een dorp of die onuitwisbare herinneringen aan boswandelingen

hebben, lijkt dit wellicht van een banaliteit waar ze niks van snappen, maar naar de zee kan ik verlangen zoals ik nooit naar een tuin, of een boswandeling verlang.

Die cabine staat er zesenvestig jaar later nog steeds, op dezelfde plaats. Mijn teergeliefde Nanie leeft op deze manier reeds al die tijd voort (sinds ze overleed bij het begin van het nieuwe millennium).

De windzeilen (wij noemen ze strandzeilen) zijn nog altijd dezelfde van toen zij nog leefde. Al kocht ik er een achttal jaar geleden wel nieuwe. Die van haar hadden groene en oranje horizontale strepen. Die van mij hebben donkerblauwe horizontale strepen. Traditie moet er zijn.

En nu ik erover nadenk, het werd zelfs zo uitgesproken. Nanie zei het zelfs : "we en wiender gin hof nodig, 't strange is uzen hof."

En zo is het maar net. Dat het maar snel terug zomer wordt, dan kan ik mijn tuinhuis terug op zijn plaats gaan zetten. Op nummer 337. Die nummers staan op de zeedijk geschreven. Tenminste als je cabine op de eerste rij tegen de zeedijk staat. Voor de andere rijen slaan ze zéér irritante paaltjes in het zand, waar dan elk jaar minstens één kind zijn teen aan bezeert. Die paaltjes, dat is het onkruid van voor de zomer. Dus beste tuinliefhebbers, ik kom graag in uw perfect verzorgde, of net natuurlijk wild gehouden tuin barbecueën, of naar uw feest voor wat dan ook. U zult in mij een aandachtig luisteraar vinden als u over uw recente ingrepen in al uw groen wil uitweiden, maar als u mij uw favoriete tuingeur de uwe wilt maken dan zal ik u – zoals u ondertussen begrepen hebt – moeten teleurstellen want ...

Mijn tuin ruikt naar de zee. ■